

ikke have kunnet faa deres Løn udbetalt i rette Tid. Det finder jeg ukorrekt. Der staar i Søloven, at enhver Sømand kan fordre sin Løn udbetalt, naar den er tjent, ganske vist paa den Vis, at en Trediedel kan tilbageholdes af Kaptajnen. Jeg ved fuldt vel, at der i 1894, tror jeg, er kommet en ministeriel Skrivelse, som siger, at disse Sølovens Regler ikke gælde Statens Skibe; men alligevel bør man efter min Mening ikke lade Mandskabet vente paa deres Løn i ugevis, saa at de ere nødte til at gøre Gæld for at kunne subsistere, paa samme Tid som man betragter det som en naturlig Ting, at Statens Embedsmænd ikke bør sætte sig i Gæld hos private. Det er paa den Maade efter min Mening en meget daarlig Tjeneste, der fra Generaldirektoratets Side gøres den højtærede Trafikminister. Thi skønt det, som jeg før har sagt, er umuligt for Ministeren at sætte sig ind i alle disse Bagateller, hvad disse Ting jo til daglig Brug maa siges at være for Ministeren i Forhold til hans hele Gerning, er det dog givet, at Skylden derfor kastes over paa Trafikministeren.

En Kritik paa et andet Punkt fremkom fra den ærede Folketingsmand for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger). Den drejede sig om den Omstændighed, at man lader Matroser sejle som Styrmand og Styrmand som Kaptajner og Maskinassistenter som Maskinmestre, alle sammen uden at de faa den Løn, som Chargen berettiger dem til at faa. Det er ganske naturligt, at det vækker Uvillie baade i Befolkningen og iblandt Besætningen, thi Publikum hele Landet over fordrer absolut Retfærdighed, og jeg er sikker paa, at enhver indenfor Besætningerne gerne renoncerede paa den Smule Tantième, de kunne have mere, naar denne Bagatel spares. I første Række forlanger Publikum Sikkerhed, og den maa man søge at skaffe til Veje paa alle Maader.

Saa er der en Sag, som jeg vægrer mig ved at tro paa, thi hvis det er sandt, stiller det Sagen i det grælliste Lys. Det siges Mand og Mand imellem, og det er ogsaa draget frem af et Blad, at der er givet Maskinmestrene paa Færgerne og Skibene Ordre til, at den Forsinkelse, som fremkommer som Følge af den forlængede Liggetid ved Bolværkerne, skulle de søge at indvinde paa Søen ved at sætte større Fart paa Maskinen. Jeg vægrer mig, som sagt, ved at tro det, fordi jeg anser det

for utroligt. Kaptajnen er og bliver den, der har Ansvar for Skibets Førelse i første Række. Nu beder jeg de Herrer tænke Dem, at et saadant Skib eller en saadan Færge kommer ud, og at der pludselig kommer Taage, eller at der passeret et andet Skib, og Kaptajnen, som skal lede Skibets Bevægelser, har den Opfattelse, at Maskinen gaar med den og den Kraft, medens Maskinen i Virkeligheden gør saa og saa mange Omdrejninger flere i Minuttet. Hvilken Risiko kan der da ikke derved fremkommes paa Søen. Jeg tvivler om, at Maskinmestrene ville være glade ved en saadan Bestemmelse. Thi de lige saavel som Kaptajnen have vistnok den fulde Forstaaelse af, at den største Forpligtelse, de have, gælder det Publikum, der har betroet sit Liv i deres Hænder. Men hvis denne Ordre virkelig skulde være given, saa tillader jeg mig at tro, at vore danske Søkapitajner ville have saa megen sand, sund, dansk Sømandsskab og saa stor Respekt for Søloven og Forstaaelse af de internationale Søfartsregler, at de absolut ville nægte at føre Skibe paa den Maade. Saa hellere tage, hvad der følger paa. Thi ingen Kaptajn kan eller bør paatage sig det Ansvar ikke at være vidende om, hvilken Fart hans Maskine gaar med.

Jeg skal ikke gøre Publikum nervøst, det kan være nervøst nok i Forvejen. Men jeg skal kun hævde, at man ingen Sinde, naar man gaar om Bord paa et Skib, kan sige, at der ingen Fare er til Stede. De fleste betragte det at gaa om Bord paa en Færge eller et Skib som lig med at gaa ind i deres egen Dagligstue, og de fleste tænke kun paa Farten med Skibene paa en smuk og behagelig Sommerdag. Men man maa erindre, at over Halvdelen af de Ture, som Skibene gøre over Bælterne osv., gøres under Taage, Isforhold, Storm og i Mulm og Mørke. Det tænker Publikum for lidt paa. Naar der saa en Gang sker en Ulykke som ved „Norges“ Forlis; saa gælder det om, at der ikke er noget for disse Mennesker, hvorpaa de kunne hænge deres Hat, saaledes at den Skræk, der kommer op, bliver større end nødvendigt. Derfor er der en Forpligtelse til ikke ved smaalige Kniberier at forhindre, at den nødvendige Afløsning er til Stede, og at disse Mennesker kunne faa den gode Hvile. Der har i Sommer fundet Overanstrengelse Sted, ikke alene af Mandskabet paa Dækket, Styrmand og Kaptajner, men ogsaa af Mandskabet ved